

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Ἀρχιμανδρίτου

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

2ον

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Παναγιώτης ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ τὸν Θεόδωρον, ἠδύνατο νὰ βαδίξῃ ταχύτερον καὶ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ λίαν ἐνωρίς εἰς μίαν κώμη, κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁποίας εἶδεν ἐν πανδοχείῳ, εἰς τὴν θύραν τοῦ ὁποίου καὶ ἐσταμάτησεν, ἀπευθύνας τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν.

Παναγ. «Ἐπάρχει, κύριε, κατάλυμα εἰς τὸ πανδοχεῖόν σας δι' ἐμέ, διὰ τοὺς δύο αὐτοὺς μικροὺς καὶ διὰ τὸν κύνα μου;»

Πανδοχ. Ἐν πανδοχείῳ αὐτῷ, κύριε, παρέχει κατάλυμα εἰς πάντα ἄνθρωπον, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τὰ ζῆα τοῦ κόσμου.

Παναγ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἔχγητε ὡς πελάτας σας οὔτε τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὰ ζῶα των. Καὶ ἐξηκολούθησέ τὴν πορείαν του πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κώμης.

Ὁ πανδοχεὺς βλέπων τὸν ξένον ν' ἀπέρχεται, ἐλυπήθη, διότι διὰ τῆς συμπεριφορᾶς, τὴν ὁποίαν ἐδειξε πρὸς αὐτόν, ἐγένετο αἰτιος νὰ τῆ διαφύγῃ μία περίστασις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ ὠφεληθῇ πολλά, ἐκμεταλλευσόμενος τὴν ἀφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἔδλεπεν, ὅτι ἔτρεφεν οὗτος πρὸς τὰ παιδιὰ καὶ πρὸς τὸν κύνα του. Ὅθεν, θέλων νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα του, ἔτρεξεν ἀμέσως ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ ἐφώναξεν: «Ἐ, καλὸ παληκάρι' ἔ πατριώτη' κάτι θέλω νὰ σας εἶπω.»

—Ἐ θέλετε; τῆ ἀπαντᾷ ὁ Παναγιώτης, στρεφόμενος πρὸς αὐτόν.

Πανδοχ. Ἐπάρχει κατάλυμα, πατριώτη, εἰς τὸ πανδοχεῖόν μου καὶ διὰ σας καὶ διὰ τὸν κύνα σας. Ὁρίσθε, παρακαλῶ, ἐπιστρέψατε. Ἐχομεν ἀπὸ ὅλα καὶ δι' ὅλους σας. Θὰ σας περιποιηθῶμεν ὅλους καθὼς πρέπει.

Παναγ. Φυλάξατέ τα ὅλα ταῦτα, παρακαλῶ, κύριε πανδοχεῦ, διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Αὐτὰ τὰ ὅποια λέγεις τώρα, ἔπρεπε νὰ συλλογισθῆς καὶ νὰ τὰ εἶπης πρότερον. Τώρα εἶνε πλέον ἄργά. Ἐγὼ ὅ,τι εἶπον, δὲν ἐνωῶ καὶ νὰ τὸ ἀνακαλῶ. Ὁ Θεὸς καὶ σέ νὰ φωτίσῃ νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ φέρεσαι πάντοτε καθὼς πρέπει, καὶ δι' ἡμᾶς θὰ φροντίσῃ, ὅπως μὴ μείνωμεν ἀνευ τόπου διαμονῆς καὶ τροφίμων. Χαίρετε.

Καὶ στρέψας τὰ νῶτα του πρὸς αὐτόν διηυθύνθη πρὸς ἕν ἄλλο πανδοχεῖον, ἐκεῖ που πλησίον εὑρισκόμενον. Ἐμεινε δὲ τοιοῦτοτρόπως ὁ πανδοχεὺς, καθὼς κοινῶς λέγομεν, εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, λίαν καταθεθιμισμένος, διότι ἔδλεπεν, ἕνεκα τῆς κακῆς του συμπεριφορᾶς νὰ τῆ διαφύγῃ μία κατάλληλος περίστασις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ κερδίσῃ μερικά χρήματα.

3ον

Καλοὶ οἰκοκυρατοὶ! Ἐπάρχει κατάλυμα εἰς τὸ πανδοχεῖόν σας δι' ἐμέ, τοὺς δύο αὐτοὺς μικροὺς, καὶ τὸν κύνα μου; ἐφώναξεν ἀπὸ τὴν θύραν ἐνὸς ἄλλου πανδοχείου ὁ Παναγιώτης.

Ὁρίσθε μέσα, παρακαλῶ, ὑπάρχει θέσις δι' ὅλους σας, ἀπαντᾷ μία φαιδρὰ φωνῆ ἑσῶθεν.

Καὶ εὐθὺς παρουσιάζεται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας μία γυνὴ μὲ πρόσωπον Ἰλαρόν, καὶ γλυκογελοῦσα εἶπεν:

«Ὁρίσθε, κύριε, εἰσέλθετε ἐντός. Δός, παρακαλῶ, εἰς ἐμέ τὸν ἱπέα σου;»

Καὶ ἐκτείνασα μὲ τρόπους ἀβροτάτους καὶ πλήρεις ἀγαθότητος τὰς χεῖράς της, παρέλαβεν ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Παναγιώτου τὸν Θεόδωρον εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸν ὁποῖον, ἀφ' ἧσπάζθη κατ' ἐπανάληψιν, ἐτοποθέτησεν ἔπειτα ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος. Μετὰ ταῦτα διευθυνθεῖσα καὶ πρὸς τὸν Χαρίλαον, συνέλαβεν αὐτόν διὰ τῶν χειρῶν της καὶ εἶπεν:

«ὦ πόσον ὠραία τὸ καυμένο κομᾶται ἐπὶ τῆς ράχεις τοῦ κυνός! Εἶνε καλὸ παιδάκι βλέπω. Ἀλλὰ καὶ ὁ κύων σου, κύριε, εἶνε ἀξιόλογον ζῆρον, ἢ διὰ νὰ εἶπω ἐρθότερον, ἀνεκτίμητον. Δὲν βλέπεις πῶς ἴσταται ἀκίνητος ὡσὰν τὸν μόλυβδοον διὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τὸν μικρόν!»

Παραλαβοῦσα δὲ καὶ τὸν Χαρίλαον, ἐκ τῆς ράχεις τοῦ Πιστοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας της κατεφίλει αὐτόν.

Τὰ συμβάντα ὅμως ταῦτα καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν προκληθεὶς θόρυθος συνετέλεσαν ἵνα ἐξυπνήσουν τὸν κομώμενον μικρόν, ὅστις, ἅμα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, παρετήρει τὰ περὶ ἑαυτὸν μετ' ἐκπλήξεως. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐλέμμα του δὲν ἔτυχε νὰ συναντήσῃ τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ καλήμενον ἀδελφόν του, κατελήφθη ὑπὸ δακρύων καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ κλαίων: «Θεόδωρε; θέλω τὸν Θεόδωρόν μου.»

Θεόδωρ. Εἶμαι ἐδῶ, Χαρίλαε; ἰδοὺ ἐγὼ μὴ κλαίης καὶ ἀνησυχῆς τὸν κόσμον μὲ τὰς φωνὰς σου. Ἐστάθημεν τυχηροί, ἀδελφέ μου. Βλέπεις αὐτὸν ἐδῶ τὸν καλὸν ἄνθρωπον; Αὐτὸς μᾶς ἔσωσε σήμερον καὶ τοὺς δύο, καὶ μᾶς ἔφερε εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἐμὲ μὲν ἐπάνω του φορτωμένον, σέ δὲ ἐπὶ τοῦ κυνός του αὐτοῦ καὶ τώρα θὰ σοι δώσωμεν νὰ φάγῃς. Δὲν εἶνε ἔτσι, κύριε Παναγιώτη; Πόσον θὰ πεινᾷ τὸ καυμένο!

Παναγ. Χωρὶς ἀμφισβολίαν, παιδί μου. Καὶ ὁ Χαρίλαος πρέπει νὰ φάγῃ, καὶ σὺ, διότι δὲν πιστεύω νὰ πεινᾷ περισσότερο ἐκεῖνος ἀπὸ σέ.

Θεόδωρ. Δὲν πειράζει ἐπὶ τοῦ παρόντος δι' ἐμέ. Ἐγὼ εἶμαι μεγάλος. Ἄλλως τε εἰς ἐμέ ἔδωκε καὶ ἔφαγον κάτι τι σήμερον, ἐνῆ ὁ καυμένος ὁ Χαρίλαος εἶνε καὶ μικρὸς, καὶ νηστικὸς ἀπὸ χθές.

Καθ' ὃν χρόνον ἐλάμβανε χῶραν ἢ συνομιλία αὐτῇ μεταξὺ τῶν μικρῶν καὶ τοῦ ξένου, ἢ ξενοδόχος ἠκροῖτο καὶ παρετήρει καὶ τοὺς τρεῖς ἐναλλάξ μετ' ἐκπληκτικῆς περιεργείας. Τὸ τοιοῦτον ἀντιληφθεὶς ὁ Παναγιώτης ἀποτείνεται πρὸς αὐτὴν καὶ τῆ λέγει.

«Βλέπω νὰ ἐκπληττεσαι, κυρία, ἀκούουσα αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν συνομιλίαν μας, καὶ ἔχεις δίκαιον, διότι δὲν γνωρίζεις τὸ τί συνέβη σήμερον, ἀναφορικῶς μὲ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς. Ἐχομεν μίαν ἱστορίαν παράδοξον, τῆς ὁποίας ἢ ἀφήγησις ἐκ μέρους μου καὶ ἢ γνῶσις ἐκ μέρους ὑμῶν δὲν δά ἦτο μάταιος κόπος.»

Καὶ ἤρξατο νὰ διηγῆται εἰς αὐτὴν τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβον χῶραν ἀπὸ τὴν ὄραν τῆς εὐρέσεως τῶν δύο μικρῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ἐπειτα προσέθηκεν: «Ἀρκοῦσι, νομίζω, ἐπὶ τοῦ παρόντος ταῦτα, διὰ νὰ ἰκανοποιήσωσι τὴν περιέργειάν σας καὶ καθησυχάσωσι τὴν ἡμετέραν ἐκπλήξιν. Ἀρ-

Θάνου Λυμπεροπούλου Θεολόγου—Λυκείαρχου.

Θεολογικαὶ μελέται.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΚΑΙ Η ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΥΤΟΥ

Ὁ ἅγιος Πολύκαρπος ἔγραψε πολλές ἐπιστολάς κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ αὐτοῦ Ἐπιγραίου πρὸς γεινιτώσας ἐκκλησίας, ἵνα ἐνισχύσῃ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ προφυλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῶν αἰρέσεων, ἀλλὰ δυστυχῶς μία καὶ μόνη διεσώθη ἢ πρὸς Φιλιππησίους ἢ καὶ σπουδαιότερον καὶ ὅσον αὐτὸς ὁ Ἐπιγραῖος ὀνομάζει αὐτὴν Ἰκανοτάτην. (1) Ἡ γνησιότης τῆς ἐπιστολῆς εἶνε ἀναμφισβήτητος διότι μαρτυροῦσιν ὅτι μόνον ὁ μαθητεύσας παρ' αὐτῷ Ἐπιγραῖος (2) ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐσέβιος (3) μετ' ἐπαίνων καὶ ὁ Γερώννιος (4) καὶ ὁ κριτικώτατος Μ. Φώτιος. (5) Ἀποτελεῖται αὕτη ἐκ 14 κεφαλαίων τῶν 9 πρώτων σωζομένων Ἑλληνιστῶν ὡς καὶ τοῦ 13ου ὅπου μᾶς διέσωσεν ὁ Εὐσέβιος ἐκτὸς τελευταίου τινὸς ἑδαφίου ὅπως διεσπορευμένοι ἢ ὑποβολιμαίου, τῶν δὲ 10ου, 11ου, 12ου, καὶ 14ου σωζομένων Λατινιστῶν ὄντων δὲ καὶ αὐτῶν γνησίων, διότι ὁ Εὐσέβιος μᾶς ἀναφέρει ταῦτα Ἑλληνιστῶν.

Περιεχόμενον

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁ ἅγιος Πολύκαρπος κατὰ πρῶτον ἐπαινεῖ τοὺς Φιλιππησίους διότι προσηλυτίησαν τοὺς ἑαυτῶν ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ φρόνησας δεσμίαι, ἅτινα παραβάλλει πρὸς τὰ αἰσιμα διαδήματα. Ἔπειτα συγχάριεν αὐτοὺς διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ πίστιν. (κεφ. 1ου) Προτρέπει αὐτοὺς νὰ γίνωνται τέλει εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ εἰς ὃν τὰ πάντα εἶνε ὑποταγμένα τὰ τε οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια καὶ τὸν ὅποιον πᾶσα κτίσις λατρεύει καὶ προσκυνεῖ ἰδιαίτατα δὲ συμβουλεύει αὐτοὺς ν' ἀπέχωνται ἀπὸ πίσης ἀδικίας, πλεονεξίας, φιλαργονίας, καταλαλιῶν, ψευδομαρτυρίας, νὰ συγχωρῶσι τοὺς ἐχθροὺς των καὶ νὰ μὴ κατακρίνωσι τὸν πλησίον των. (κεφ. 2ου) Ἐπειτα ἀναφέρει ὅτι αὐτοὶ παρεκλίεσαν αὐτὸν ὅπως γράψῃ αὐτοῖς ταῦτα, ἀναμνηστικῶς τὴν Ἀπόστολον Παῦλον μετὰ ταπεινοφροσύνης ἀξιοθαυμάστου καὶ προτρέπει αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Παύλου σταλεισῶν ἐπιστολῶν, πρὸς οἰκοδομὴν εἰς τὴν πίστιν συνιστῶν πρὸς τοὺς καὶ τὴν ἀγάπην. (κεφ. 3ου)

(ἀκολουθεῖ)

γότερα ἴσως λάβω ἀφορμὴν νὰ σὰς ἀφηγηθῶ ἀναφορικῶς μετὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν καὶ μερικὰ ἄλλα.

Τώρα ὅμως, ἐπεὶ εἶμεθα κουρασμένοι καὶ πεινούμενοι, δώσατε κάτι τι εἰς ὄλους μας νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πῶμεν, ἐκτὸς τοῦ κυνὸς διὰ τὸν ὅποιον θὰ φροντίσω ἐγὼ ἰδιαιτέρως, καθὼς εἶναι φίλος καὶ σύντροφός μου παλαιὸς καὶ γνωρίζω κατ' ἀκολουθίαν τί τῷ ἀρέσκει. Δὲν ἔχει οὕτως, Πιστέ μου;

Καὶ ὁ Πιστὸς ἐννοήσας περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀπήντησε διὰ γαυγισμάτων καὶ διὰ διαφόρων ἄλλων σωματικῶν κινήσεων, ἐκφράζων τὴν ἀτομικὴν του εὐχαρίστησιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν κύριόν του.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΕΓΟΝΟΤΑ & ΚΡΙΣΕΙΣ

— Στατιστικὴ ἐφημερίων

Ἐκ στατιστικῆς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐφημερίων ἐν ἀναλογία μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν, ἀπεδείχθη ὅτι ἐν ᾧ ἐν Σερβίᾳ ἀναλογεῖ εἰς ἐφημέριος πρὸς 420 οἰκογενείας, ἐν Πολωνίᾳ πρὸς 666 καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ πρὸς 366, ἐν Ἑλλάδι ἀναλογεῖ εἰς ἱερεὺς πρὸς 160 μόνον οἰκογενείας, καὶ ἐν τούτοις εἰς πλείστα χωρία ἔχομεν ἑλλειψιν ἐφημερίων! Εἶναι ὅμως ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη διὰ διαφόρων συνδυασμῶν νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίων καὶ οὕτω κατορθωθῇ ἡ ἐξῆψωσις καὶ ἀξιοπρεπὴς τοῦ κλήρου παράστασις καὶ δικτήρησις. Ἐὰν π. χ. τὰ μυστήρια ἐτελοῦντο εἰς τοὺς νεοὺς κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, θὰ ἐπῆρουν πολὺ ὀλιγώτεροι ἱερεῖς.

✠✠✠

Οἱ Ἀρχιμαλλιοροὶ ἄθεοι

Παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν ἐνδιαφερομένων ἵνα συγκαλύψουν τὰ αἰσχητὰ ἀρχιμαλλιορῶν δὲν εἶναι τὸ τοιοῦτον κατορθωτόν, διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ συναρχηγὸς τῆς σπείρας ταύτης Γληνὸς ἐπισήμως ἐπισημῶς διακηρύττει, ὅτι ἡ θρησκεία, ἡ πατρις καὶ ἡ οἰκογένεια εἶναι σάπια ἰδανικά, ὅτι προτιμώτερον νὰ ἀποθάνῃ παρὰ νὰ τὰ ἀνεχθῇ εἰς τὸ πρόγραμμα του, καὶ ὅτι θὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός! Βεβαίως ἂν καὶ εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι οἱ πλείστοι τῶν μαλλιορῶν εἶναι ἐπισήμως ἔχρροι τῆς θρησκείας, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀπλοῖκοι οἵτινες γινόμενοι θύματα ἐκείνων, (καὶ ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι πιστοὶ) ὑποβηθῶν ἐν ἀγνοίᾳ των τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως! Ἦδη ὅμως ὅτε ἀπεκαλύφθησαν τὰ καταχθόνια τῶν Λουθηρῶν αὐτῶν σχέδια, ὄφειλον οἱ μετριοπαθεῖς νὰ ἀποσπασθῶν καὶ ἀποκηρύξουν αὐτοὺς ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἰδεώδη ταῦτα, ἔστω καὶ ἂν ἐξακολουθῶν νὰ εἶναι ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ξεχωρίζοντες τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης ἀπὸ τὸ τῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς πρὶν ὁ λαὸς ὡσαν λαίλαψ ἐγερεθῇ κατ' ὄλον!

✠✠✠

— Ἀρχαιολογία—Θρησκεία

Πολλάκις καὶ κατὰ κόρον μάλιστα ἐγράφη ὅτι ἡ ἀρχαιολογία προβαίνει εἰς ἀνακαλύψεις ἀντιστρατευομένας πρὸς τὴν θρησκείαν ἀλλ' ἐπὶ ὑποθέσεων βασιζομένας καὶ οὐχὶ ἐπὶ γεγονότων. Ἐσχάτως ὅμως ἀνευρέθησαν ὑπὸ ἀρχαιολογικῶν ἀποστολῶν τὰ εἰρηϊκά τοῦ Πύργου Βαβέλ, πλάκες περιγράφουσαι συνοπτικῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κήπου τῆς Ἐδέμ, τῆς Κιβωτοῦ, τοῦ Κατακλυσμοῦ καὶ ἰδιόχειρος πλάξ τοῦ Μωϋσέως. Καὶ οὕτω ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἱεραφὴ συμφωνεῖ πλήρως πρὸς τὴν Ἀρχαιολογικὴν ἐπιστήμην ἢ μᾶλλον αὕτη ἐπικυροῖ τὰ διδάγματα τῆς Γραφῆς.

✠✠✠

— Ἡ στέψις τοῦ Γερμανοῦ

Τῷ ὄντι λίαν ἐμπνευσμένος ὑπῆρξε καὶ ὁ πανηγυρικὸς τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου κ. Ν. Παπαχρήστου καὶ ἡ ἑλληνοπρεπὴς ἀμφίεσις τῶν νέων καὶ νεανίδων κατὰ τὴν τελετὴν τῆς στέψους τοῦ ἀνδριάντος τοῦ σεπτοῦ καὶ λίαν ἐμπνευσμένου καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἐθνικῶς ἱεράρχου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ μας εορτῇ τῆς 25ης Μαρτίου. Ἄλλ' ὅποια ἐθνικὴ ἀπογοητεύσις κατελάμβανε τοὺς θεατὰς; ὅταν ἠτένιζον τὰς φρεσκοκουρεμένας καὶ φρεσκοβαμμένας νεανίδας ν' ἀναπαριστοῦν τὰς ἀρρενωπὰς ἡρωίδας τοῦ 21 πρὸς τὰς ὁποίας οὐδεμίαν ἀτυχῶς ἐσωτερικῶς ἐσωτερικὴν καὶ ψυχικὴν συγγένειαν ἐνέχουν αἱ σημεριναὶ νεανίδες!